

Prof. dr hab. inż. Zbigniew L. Kowalewski
Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN
ul. Pawińskiego 5B, 02-106 Warszawa

Warszawa, 26.11.2019

O C E N A

dorobku dr. hab. inż. Adama Niesłonego, w związku z postępowaniem kwalifikacyjnym o nadanie tytułu profesora

wykonana na wniosek Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów i zlecenia Dziekana Wydziału Mechanicznego Politechniki Opolskiej z dnia 26 września 2019 roku

- 1. Dokumentacja osiągnięć naukowo-dydaktyczno-organizacyjnych dr. hab. inż. Adama Niesłonego w postępowaniu kwalifikacyjnym o nadanie tytułu profesora dostarczona przez Dziekana Wydziału Politechniki Opolskiej, prof. dr. hab. inż. Janusza Pospolitę**

Wyżej wymieniona dokumentacja obejmuje dwa tomy w formie wydawnictw książkowych, w których zawarto:

- a) Tom z całą dokumentacją do wniosku o nadanie tytułu profesora;
- b) Tom z wybranymi ważniejszymi publikacjami.

Dodatkowo dokumentacja zawiera monografię oraz elektroniczną kopię wniosku.

2. Sylwetka kandydata do tytułu profesora

Dr hab. inż. Adam Niesłony urodził się w roku 1973 w Opolu. Dyplom magistra inżyniera mechanika uzyskał w roku 1998 po obronie pracy dyplomowej pt. „*Trwałość zmęczeniowa żeliwa przy losowym rozciąganiu-ściskaniu ze skręcaniem*” na Wydziale Mechanicznym Politechniki Opolskiej. Bezpośrednio po studiach magisterskich Kandydat podjął studia doktoranckie na tej samej Uczelni, a promotorem przygotowywanej rozprawy został prof. Ewald Macha. W roku 2003 Kandydat obronił rozprawę doktorską zatytułowaną „*Uogólnienie metody spektralnej wyznaczania trwałości zmęczeniowej na zakres wieloosiowych obciążeń losowych*” na Wydziale Mechanicznym Politechniki Opolskiej. W

tym samym roku rozpoczął pracę w Katedrze Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn Politechniki Opolskiej. W roku 2006 wyjechał na stypendium fundacji imienia Aleksandra von Humboldta do Niemiec, gdzie przebywał w Fraunhofer Institute for Structural Durability LBF w Darmstadt. Około półtoraroczny pobyt w Niemczech istotnie wpłynął na dalszą karierę Kandydata i przyczynił się do opracowania rozprawy habilitacyjnej zatytułowanej „*Wyznaczanie warstw uszkodzeń zmęczeniowych metodą spektralną*”. Obrona tej pracy odbyła się na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej w roku 2010 i była procedowana w dyscyplinie mechanika. W samym roku dr hab. inż. Adam Niesłony uzyskał awans na stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Opolskiej, które piastuje do dnia dzisiejszego pod nazwą zmodyfikowaną Ustawą 2.0, a zatem jest profesorem uczelni. Od roku 2012 pełni stanowisko prodziekana ds. nauki Wydziału Mechanicznego Politechniki Opolskiej.

Niemal od początku swojej kariery naukowej dr hab. inż. Adam Niesłony skupił swoje zainteresowania na zagadnieniach zmęczenia materiałów poddawanych złożonemu stanowi naprężenia. Tematyka ta dotyczy wszystkich etapów kariery Kandydata, a więc pracy magisterskiej, rozprawy doktorskiej oraz pracy habilitacyjnej.

3. Ocena dorobku naukowo-badawczego

Jak już wcześniej wspomniałem, działalność naukowa dr hab. inż. Adama Niesłonego związana jest głównie z zagadnieniami dotyczącymi szeroko rozumianego obszaru badań procesu zmęczenia. Tematyka prac obejmuje między innymi: metody stochastycznego opisu wielowymiarowych procesów losowych, liniowe kryteria wieloosiowego zmęczenia losowego, hipotezy kumulacji uszkodzenia zmęczeniowego oraz metodę spektralną w odniesieniu do przypadków obciążenia zarówno prostego, jak i złożonego.

Należy podkreślić, że każde z wymienionych wyżej zagadnień bardzo dobrze wpisuje się w tematykę zagadnień zmęczeniowych aktualnie rozwijanych w kraju i na świecie. Można zatem śmiało powiedzieć, że Kandydat ma doskonałe rozeznanie w potrzebach współczesnej nauki, dla której, mimo upływu już przeszło 200 lat intensywnych badań procesów zmęczeniowych, stopień poznania złożonych zjawisk towarzyszących zmęczeniu dalej jest niezadowolający i wymaga jeszcze bardziej wzmoczonych badań naukowych zarówno od strony teoretycznej, jak również eksperymentalnej wspomaganej modelowaniem numerycznym.

W okresie przed uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego nauk technicznych dr hab. inż. Adam Niesłony zajmował się następującymi zagadnieniami:

- (a) trwałością zmęczeniową z wykorzystaniem metody spektralnej i różnych hipotez sumowania uszkodzeń zmęczeniowych;
- (b) liniowymi kryteriami wieloosiowego zmęczenia w ujęciu spektralnym;
- (c) badaniami stali 18G2A w warunkach kombinacji losowego zginania ze skręcaniem próbek gładkich;
- (d) określaniem żywotności elementów maszyn poddawanych obciążeniom eksploatacyjnym o charakterze zmęczeniowym;
- (e) metodami wyznaczania zmęczeniowych parametrów materiałowych;
- (f) wyznaczaniem warstwic uszkodzeń zmęczeniowych z wykorzystaniem metody elementów skończonych;
- (g) opracowaniem nowego kryterium wieloosiowego zmęczenia losowego zdefiniowanego bezpośrednio w dziedzinie częstotliwości, wykorzystującego funkcje gęstości widmowych mocy naprężenia normalnego i stycznego w płaszczyźnie oktaedrycznej;
- (h) przedstawieniem metodyki stosowania dotychczasowych liniowych i niektórych nieliniowych kryteriów wieloosiowego zmęczenia losowego w dziedzinie częstotliwości;
- (i) wizualizacją położenia płaszczyzny krytycznej charakterystycznej dla niektórych kryteriów wieloosiowego zmęczenia losowego.

Jak widać, wszystkie wyżej wymienione zagadnienia poświęcone zostały zjawisku zmęczenia.

Trzy pierwsze punkty (a-c) to tematyka ujęta w rozprawie doktorskiej obronionej z wyróżnieniem w roku 2003 na Wydziale Mechanicznym Politechniki Opolskiej. Kolejne dwa punkty (d, e) reprezentują zainteresowania naukowe Kandydata realizowane z okresu pobytu w Niemczech na stypendium Humboldta. Nie wszystkie dokonania Kandydata z tego pobytu zostały opublikowane, ponieważ władze Instytutu, w którym przebywał nie wyraziły na to zgody.

Po powrocie do kraju dr hab. inż. Adam Niesłony powrócił do tematyki sprzed wyjazdu do Niemiec, a mianowicie problemu wyznaczania warstwic uszkodzeń zmęczeniowych z wykorzystaniem metody elementów skończonych. W tym okresie powstają pakiety skryptów realizujących obliczenia według opracowanego algorytmu, współpracujące z dwoma programami komercyjnymi COMSOL Multiphysics oraz MATLAB. Dzięki opracowanemu oprogramowaniu Kandydat pomyślnie zrealizował zagadnienia wymienione w punktach od (f) do (i), co przyczyniło się do opracowania sposobu wyznaczania warstwic uszkodzeń

zmęczeniowych tylko na tej części geometrii, która jest najbardziej narażona na uszkodzenia poprzez wykorzystanie różnych siatek MES dla zadań statycznych i obliczeń zmęczeniowych i przeniesieniu wyników metodą interpolacji przestrzennej.

Ukoronowaniem wszystkich tych prac stała się rozprawa habilitacyjna, która jeszcze przed kolokwium habilitacyjnym Kandydata została doceniona w konkursie o nagrodę naukową im. Wacława Olszaka, przyznawaną młodym wyróżniającym się naukowcom przez kapitułę nagrody działającą w strukturze Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej. Nagroda została przyznana Kandydatowi w roku 2009, natomiast obrona habilitacji miała miejsce w Krakowie przed Radą Wydziału Mechanicznego Politechniki Krakowskiej w rok później.

Okres po habilitacji stanowi w dużej mierze kontynuację dotychczasowej tematyki, a więc badań mających na celu udoskonalania metod obliczeń trwałości zmęczeniowej materiałów, ale nie tylko. Kandydat postanowił również poszukiwać nowych tematów badawczych. Można tu przytoczyć prace dotyczące:

- (a) mechaniki zniszczenia drewna konstrukcyjnego;
- (b) trwałości zmęczeniowej bimetalu stal-tytan;
- (c) wpływu wartości średniej naprężenia w metodzie spektralnej;
- (d) zmęczenia materiałów na wzbudnikach elektromagnetycznych;
- (e) zastosowania metody elementów skończonych w protetyce dentystycznej.

Duża część przeprowadzonych badań w ramach wymienionych obszarów badawczych zaowocowała nie tylko opracowaniem monografii poświęconej uwzględnianiu wpływu wartości średniej naprężenia na obliczeniową trwałość zmęczeniową w metodzie spektralnej, ale również powstaniem ciekawych publikacji i kilku interesujących prac doktorskich opracowanych pod kierunkiem Kandydata.

W ramach mechaniki zniszczenia drewna konstrukcyjnego powstała rozprawa doktorska. Praca ta zawierała analizę wyników badań wytrzymałości na zginanie i ściskanie próbek drewna sosnowego o różnych wymiarach ze szczególnym uwzględnieniem mechaniki zniszczenia drewna oraz efektu skali i naturalnych wad występujących w drewnie.

Kolejny temat dotyczył analizy zmęczenia bimetalu stal-tytan. Materiał ten otrzymywano z wykorzystaniem technologii wybuchowego spajania metali. Również i w tym przypadku głównym osiągnięciem była realizacja rozprawy doktorskiej pod kierunkiem dr. hab. inż. Adama Niestłonego. Jednym z głównych wyników tej pracy było opracowanie autorskiej metody modelowania falistości złącza na potrzeby obliczeń metodą elementów skończonych. Podjęta tematyka zaowocowała również projektem NCN dla młodych naukowców Preludium oraz

dwiema pracami opublikowanymi w dość znanych czasopismach naukowych, ale jednak nie z górnej półki.

Ciekawą inicjatywą naukową Kandydata było podjęcie się tematyki możliwości realizacji testów zmęczeniowych przy pomocy wzbudnika elektromagnetycznego i wykorzystania bezwładności układu. I tym razem Kandydat postarał się o doktoranta, który pod Jego kierunkiem doprowadził do pomyślnego finału tej pracy. Jej głównym wkładem do rozwoju wiedzy w zakresie dyscypliny mechanika było opracowanie autorskiej metody wyznaczania czasu pojawienia się pęknięcia zmęczeniowego i jej weryfikacja doświadczalna.

Z przywołanych przykładów podejmowania się nowej tematyki badawczej dr hab. inż. Adam Niesłony udowadnia, że jest naukowcem nie obawiającym się trudności i pokazującym, że zdobyta wiedza i własna inwencja pozwala rozwiązywać zagadnienia, które nie pokrywają się wprost z głównym nurtem zainteresowań. Potwierdzeniem tego może być podjęcie się dwóch tematów badawczych z obszaru protetyki dentystycznej. Jednym z nich było opracowanie nowego kształtu wkrętu dokostnego stosowanego do mocowania niewielkich przeszczepów kości podczas zabiegów odbudowy kości, natomiast drugi dotyczył analizy wytrzymałości mostków i koron na bazie implantów stosowanych podczas odbudowy zgryzu. Praca w tych zagadnieniach zaowocowała już 13 pracami oraz podjęciem się promotorstwa kolejnego doktoratu pod kierunkiem Kandydata.

Działalność naukowa Kandydata po obronie rozprawy habilitacyjnej przyniosła między innymi opublikowanie monografii poświęconej uwzględnianiu wpływu wartości średniej naprężenia na obliczeniową trwałość zmęczeniową oraz efekt w postaci autorstwa lub współautorstwa 118 pozycji.

Niestety, Kandydat w swojej pierwotnie nadesłanej dokumentacji nie sporządził zestawienia z podziałem na kategorie publikacji. Otrzymałem te materiały na moją prośbę w oddzielnej korespondencji. Jak wynika z tych danych, na 118 opublikowanych prac po habilitacji, 46 to prace w recenzowanych czasopismach, z czego 13 figuruje na liście A, 57 prac zamieszczono w materiałach konferencyjnych, w tym 13 z konferencji międzynarodowych. Pozostałe pozycje to rozdziały w książkach (12) względnie monografie, książki lub skrypty (3). Mam jedną uwagę dotyczącą niektórych rozdziałów książek lub monografii, które Kandydat tak traktuje. Nie wszystkie te prace można jednak tak zakwalifikować, ponieważ ich liczba stron jest mniejsza niż 10, a to jest warunek zaliczenia pracy jako rozdziału z punktu widzenia wymagań parametryzacji.

Biorąc pod uwagę dorobek Kandydata w okresie przed habilitacją i po habilitacji, widać że uległ on znacznemu powiększeniu.

Za najważniejsze swoje osiągnięcie naukowe po habilitacji Kandydat uważa kompleksowe opracowanie metody uwzględniającej wpływ wartości średniej naprężenia na trwałość zmęczeniową w metodzie spektralnej. Działalność naukowa Kandydata w tym zakresie przyniosła 5 wartościowych prac opublikowanych w znanych czasopismach naukowych oraz jedną współautorską monografię, w których Kandydat wykazał, że zaproponowana metoda jest zgodna z podstawowymi prawami stochastyki i jest łatwa w praktycznych zastosowaniach, a przede wszystkim uwzględnia wpływ wartości średniej naprężenia na trwałość zmęczeniową, co nie było dotychczas zawarte w metodzie spektralnej.

Efektom prowadzonych badań doświadczalnych obok publikacji naukowych są pewne, liczbowo stosunkowo niewielkie, osiągnięcia w zakresie współpracy z partnerami przemysłowymi. Miarą tych dokonań są zlecenia w celu przeprowadzenia opinii o innowacyjności lub wykonania określonych badań. Takich prac Kandydat miał do tej pory 8. Niestety wśród dokonań Kandydata nie ma zgłoszeń patentowych, patentów, ani zgłoszeń wzorów użytkowych.

Wymienione wyżej najważniejsze wybrane osiągnięcia naukowe Kandydata, głównie skupione na tematyce badań zmęczeniowych, zostały opublikowane w wielu pracach, które ukazały się w czasopismach o krajowej i międzynarodowej randze. Łącznie dr hab. inż. Adam Niesłony opublikował jako autor lub współautor 10 pozycji książkowych (monografie, książki, krypty lub raporty), samodzielnie lub jako współautor 16 rozdziałów w monografiach lub opracowaniach zbiorowych. Liczba prac opublikowanych w czasopismach naukowych (62) oraz materiałach konferencyjnych (97) obejmuje łącznie 159 pozycji (103 po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego), przy czym część publikacji po habilitacji to prace opublikowane w bardzo dobrych czasopismach naukowych o uznanej renomie w kraju i na świecie np.: *International Journal of Fatigue*, *Journal of Theoretical and Applied Mechanics*, *Material Performance and Characterization* i wielu innych, ale już o niższej renomie. Na podkreślenie zasługuje fakt, że dr hab. inż. Adam Niesłony swoje dokonania po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego udokumentował zarówno w wielu publikacjach, jak i monografii, która stanowi częściowe podsumowanie dość bogatego, chociaż stosunkowo monotematycznego dorobku.

Dr hab. inż. Adam Niesłony wykazuje aktywność naukową mierzoną nie tylko dorobkiem publikacyjnym, ale również uczestnictwem w konferencjach, z których niektóre mają wysoką rangę naukową.

Jakość prac naukowych dr hab. inż. Adama Niesłonego znalazła uznanie międzynarodowe wyrażone głównie przez uzyskanie prestiżowego stypendium Humboldta, podczas którego

Kandydat prowadził prace naukowe w Niemczech w Instytucie Fraunhofera w Darmstademie. Na podkreślenie zasługuje fakt, że Kandydat uzyskał „Return Fellowship” po tym stypendium jako nagrodę za osiągnięcia zdobyte podczas wcześniejszego pobytu w Niemczech i spędził kolejny rok w Bonn.

Kandydat wielokrotnie nagradzany był przez instytucje krajowe. Wśród najważniejszych nagród można tu wymienić: Medal Komisji Edukacji Narodowej za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania, 2011 r.; Brązowy Medal za długoletnią służbę przyznany przez Prezydenta RP, 2013 r.; Nagrodę naukową im. Wacława Olszaka przyznaną młodym pracownikom naukowym przez Polskie Towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej, 2009 r.; nagrodę naukową Wydziału IV PAN za cykl prac dotyczących oceny uszkodzeń zmęczeniowych metodą spektralną, 2010 r; Srebrny Laur Umiejętności i Kompetencji przyznany przez Opolską Izbę Gospodarczą jako współtwórcy centrum projektowego Fraunhofera dla zaawansowanych konstrukcji lekkich.

Aktywność Kandydata doceniana była również przez Jego macierzystą jednostkę. Można tu wymienić liczne nagrody rektorskie.

Kandydat ma również osiągnięcia w realizacji projektów naukowo-badawczych. Aktywność ta wyraża się 8 projektami, z których w 3 występował jako kierownik.

Dorobek naukowy dr hab. inż. Adama Niesłonego jest bogaty i stosunkowo dobrze udokumentowany w czasopismach o zasięgu krajowym i międzynarodowym. Analiza tych dokonań pokazuje, że istotnie został powiększony po obronie rozprawy habilitacyjnej. Osiągnięcia Kandydata są na tyle już poważne, że pod względem wartości współczynników bibliometrycznych obliczonych według bazy ISI Web of Science Core Collection przyjmują całkiem niezłe wartości: cytawalność bez autocytowań 405 oraz indeks Hirscha 11. Biorąc pod uwagę fakt, że Kandydat publikuje swoje prace w ramach dyscypliny mechanika, dla której trudno uzyskać wysoką cytawalność oraz uwzględniając dodatkowo fakt, że duża część prac Kandydata skupiona jest w większości tylko na zagadnieniach zmęczeniowych, w których partycypuje ogromna liczba naukowców i trudno jest zaproponować coś zupełnie nowego o wyjątkowym znaczeniu, osiągnięte parametry bibliometryczne można ocenić jako dobre. Reasumując uważam, że w zakresie dorobku naukowo-badawczego spełnione są wymagania stawiane przed kandydatem do tytułu profesora.

4. Ocena dorobku dydaktycznego

Dr hab. inż. Adam Niesłony legitymuje się znaczącymi osiągnięciami w zakresie dydaktyki. Ma już ponad 20-sto letni staż jako nauczyciel akademicki prowadząc cykle wykładowe lub ćwiczenia audytoryjne z takich przedmiotów, jak na przykład: mechanika; wytrzymałość materiałów; analiza modalna; trwałość i niezawodność maszyn; budownictwo przemysłowe i konstrukcje inżynierskie; metoda elementów skończonych w praktyce; obliczenia naukowe z wykorzystaniem języków programowania wyższego rzędu; seminarium dyplomowe i kilka jeszcze innych, ale tematycznie już związanych z wymienionymi wyżej przedmiotami.

Zajęcia dydaktyczne ze studentami Kandydat prowadził i nadal je prowadzi głównie w Katedrze Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn Politechniki Opolskiej. Dr hab. inż. Adam Niesłony prowadził także krótkie cykle wykładowe zagranicą w ramach programów Sokrates-Erazmus, Erazmus i Erazmus+ w takich krajach, jak Niemcy, Słowacja, Czechy i Słowenia na tamtejszych uczelniach. Łącznie Kandydat zrealizował 12 takich tygodniowych cykli wykładowych.

Kandydat wypromował 5 doktorów oraz ma pod opieką 4 otwarte przewody doktorskie. Wszystkie doktoraty, którymi opiekował się dr hab. inż. Adam Niesłony koncentrowały się lub się koncentrują na szeroko rozumianych zagadnieniach zmęczeniowych. Kandydat był również promotorem 23 prac dyplomowych (w tym inżynierskich 8 i magisterskich 15).

Kandydat pełnił rolę recenzenta w 7 przewodach doktorskich i jednym postępowaniu habilitacyjnym. Był również raz wybrany na sekretarza komisji habilitacyjnej.

Opracował również wiele recenzji artykułów zarówno dla krajowych, jak i zagranicznych czasopism naukowych. Warto zwrócić uwagę, że niektóre z czasopism, dla których Kandydat opracowywał recenzje należą do grupy publikacji o wysokiej renomie, jak chociażby International Journal of Fatigue, czy też Journal of Testing and Evaluation i Mechanical Systems and Signal Processing. Świadczy to dobitnie, że Kandydat jest naukowcem cieszącym się sporym uznaniem w międzynarodowym środowisku naukowym. Całkowita liczba recenzji opracowanych dla czasopism na dzień przygotowania dokumentacji do wniosku profesorskiego wyniosła 56.

W podsumowaniu dorobku dydaktycznego stwierdzam, że odpowiada on w stopniu bardzo dobrym wymaganiom stawianym przed naukowcami ubiegającymi się o tytuł profesora.

5. Ocena dorobku organizacyjnego

Dr hab. inż. Adam Niesłony wykazuje dużą aktywność w pracach o charakterze organizacyjnym, przede wszystkim w zakresie przedsięwzięć popularyzujących naukę, zwiększających potencjał badawczy Politechniki Opolskiej, a zwłaszcza Wydziału Mechanicznego oraz działań zachęcających do podejmowania studiów na kierunkach technicznych.

Kandydatowi powierzano poważne funkcje związane z działalnością Uczelni. W okresie przed habilitacją można tu wymienić: członkostwo w Radzie Wydziału Mechanicznego Politechniki Opolskiej jako przedstawiciela grupy nauczycieli akademickich niebędących samodzielnymi pracownikami naukowymi. Dr hab. inż. Adamowi Niesłonemu powierzono również w tym czasie pieczę nad administracją oprogramowania do prowadzenia obliczeń metodą elementów skończonych w Jego Katedrze. Wiele czasu Kandydat poświęcał prowadzeniu szkół wyjazdowych dla studentów swojego wydziału. Prowadził też akcje reklamowe zachęcające uczniów szkół średnich do studiowania na Politechnice Opolskiej.

Po habilitacji działalność Kandydata jeszcze bardziej się zintensyfikowała, co zaowocowało prestiżowymi funkcjami, jak chociażby pełnienie funkcji: Koordynatora projektu Erasmus na Wydziale Mechanicznym w latach 2010-2012; zastępcy przewodniczącego senackiej Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla studentów w kadencji 2008-2012; prodziekana ds. Nauki Wydziału Mechanicznego PO, kadencje 2012-2016 i 2016-2020; dyrektora Centrum Transferu Technologii PO; senatora PO w kadencjach 2012-2016 oraz 2016-2020.

Kandydat na terenie swojej Uczelni brał udział w pracach wielu komisji i rad uczelni. Wśród wielu funkcji pełnionych przez Kandydata, najważniejsze to:

- członek Komisji Senackiej ds. Nauki, Kadry Naukowej, Godności Akademickich i Etyki, lata 2012-2016, oraz przewodniczenie tej Komisji w kadencji 2016-2020,
- przewodniczący zespołu do oceny dorobku naukowego pracowników deklarujących aktywność naukową w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie inżynieria mechaniczna, od 2019 roku,
- członek Rady Doradczej Centrum Projektowego Fraunhofera dla Zaawansowanych Technologii Lekkich, od 2019 roku.

Kandydat pełni odpowiedzialne funkcje nie tylko na uczelni macierzystej. Warto wspomnieć, że jest On lub był między innymi:

- aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej,
- ekspertem w Narodowym Centrum Nauki (2018-2019),

- ekspertem w Zespole ds. akredytacji na kierunku mechanika i budowa maszyn na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej (2013 rok).

W dorobku organizacyjnym dr hab. inż. Adama Niesłonego wiele miejsca zajmują prace na rzecz organizacji konferencji. Można tu wymienić na przykład:

- VII Letnią Szkołę Zmęczenia i Mechaniki Pękania, Pokrzywna 2001, w której pełnił rolę sekretarza,
- XIV Konferencję Naukową – Problemy Rozwoju Maszyn Roboczych, Zakopane 2001, gdzie był członkiem komitetu organizacyjnego,
- XX Sympozjon Podstaw Konstrukcji Maszyn, Polanica Zdrój 2001 - członek komitetu organizacyjnego,
- The First European Summer School of Fatigue and Fracture & The 9th Polish-Ukrainian-German Summer School of Fracture Mechanics, Zakopane 2005 - sekretarz,
- X Konferencję Mechaniki Pękania, Wisła 2005 - członek komitetu organizacyjnego,
- XXI Konferencję Naukową Problemy Rozwoju Maszyn Roboczych, Zakopane 2008 - członek komitetu organizacyjnego.

Reasumując stwierdzam, że dokonania organizacyjne Kandydata w moim odczuciu spełniają z zapasem wymagania, jakie w tej mierze stawia się przed kandydatami do tytułu profesora.

6. Wniosek końcowy

Podsumowując całokształt dorobku dr hab. inż. Adama Niesłonego w związku z wnioskiem o nadanie Mu tytułu profesora uważam, że wszystkie jego elementy są na poziomie, który w ponad dobrym stopniu odpowiada wymaganiom stawianym kandydatom do tego tytułu.

Dr hab. inż. Adam Niesłony jest cenionym pracownikiem naukowym nie tylko przez krajowe środowisko naukowe, ale również przez zespoły zagraniczne. Dorobek publikacyjny jest dobry i w dużej części reprezentuje międzynarodowy poziom naukowy.

Biorąc pod uwagę omówiony wyżej dorobek naukowo-badawczy, dydaktyczny i organizacyjny, a także duże doświadczenie zawodowe dr hab. inż. Adama Niesłonego uważam, że w świetle obowiązującej Ustawy o Stopniach i Tytułach Naukowych spełnia jej warunki i stąd nie waham się poprzeć Jego Kandydatury do nadania tytułu profesora nauk technicznych.

Zawolwski